

Sygn. akt **III AUa 1920/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran (spr)

Sędziowie: SSA Izabela Halik

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r. w Poznaniu

sprawy **P. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanej : M. S.

o składki

na skutek apelacji P. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt VII U 4796/14

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i poprzedzającą go decyzję w ten sposób, iż stwierdza, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne M. S. podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek Zakład Usług (...) w R. wynosi 8000,00 zł brutto począwszy od 21.03.2013r. ;**
2. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II i zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;**
3. **zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 210 zł tytułem kosztów procesu.**

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Ewa Cyran	SSA Izabela Halik
-------------------------------------	---------------	-------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 września 2014r. o nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia M. S. podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek Zakład Usług

(...) w okresie od marca 2013r. do maja 2014r. powinna być obniżona do wysokości minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1600 zł brutto w 2013r. a 1680 zł w 2014r.

Odwołanie od tej decyzji złożył P. S., podnosząc że zakres obowiązków M. S. jest szerszy niż zakres obowiązków K. M. i K. S.. Odwołujący wskazał, że zatrudnienie M. S. wynikało z pierwszej od kilkudziesięciu lat absencji R. S..

Wyrokiem z dnia 26 maja 2015r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (punkt 2), zasądził od odwołującego na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. od dnia 7 marca 1992r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usług (...) w R..

M. S. jest córką płatnika, ukończyła w 2002r. Liceum (...) w R. uzyskując tytułu technika ekonomisty w zakresie rachunkowości i rynku rolnego. Zainteresowana jest absolwentką Wyższej Szkoły (...) w B. w zakresie zarządzania turystyką i hotelarstwa oraz Wyższej Szkoły (...) w P. w zakresie hotelarstwa i gastronomii, M. S. po ukończeniu studiów pracowała w firmie swojego brata (K. S.) jako specjalista do spraw administracji i reklamy z wynagrodzeniem w kwocie 3000 zł. Zainteresowana pracowała również dla Przedsiębiorstwa (...) A. W. jako specjalista do spraw marketingu w okresie od 2006 - 2009. Przed zatrudnieniem u ojca P. S. zainteresowana była zgłoszona u matki R. S. z tytułu umowy zlecenia z wynagrodzeniem 300 zł brutto.

W dniu 21 marca 2013r. zainteresowana M. S. zawarła z płatnikiem umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której powierzono jej obowiązki księgowej w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 8000 zł miesięcznie brutto.

Do obowiązków odwołującej należało: archiwizacja dokumentów, weryfikacja dokumentów finansowych, weryfikacja dowodów finansowych, sprawdzanie nierozliczonych płatności. Odwołująca rozpoczęła faktyczne wykonywanie swoich obowiązków po dacie zawarcia umowy o pracę (bezsporne).

Średnie wynagrodzenie księgowych w Polsce w roku 2013 wynosiło 3440 zł, a głównych księgowych 5900 zł.

Przed zatrudnieniem M. S. nikt uprzednio nie wykonywał powierzonych jej obowiązków. Po przejściu zainteresowanej na zwolnienie lekarskie jej obowiązki zostały powierzone Zakładowi Usług (...) (działalność gospodarcza matki zainteresowanej). Obowiązki R. S. w okresie nieobecności M. S. polegały wyłącznie na przyjmowaniu i wysyłaniu poczty.

Od dnia 13 maja 2013r. odwołująca rozpoczęła zwolnienie lekarskie. W sierpniu 2013r. odwołująca dowiedziała się, że jest cięży. W 2013r. zainteresowana leczyła niepłodność w ramach leczenia ambulatoryjnego prowadzonego przez (...) Zespół (...) w P.. W dniu 17 września 2013r. u zainteresowanej rozpoznano poronienie niepełne (bez powikłań) i stwierdzono dalsze trwanie ciąży po obumarciu jednego lub więcej płodów. Niezdolność do pracy zainteresowanej od dnia 13 maja 2013r. trwała następnie niemal rok (bezsporne).

Płatnik zatrudnia 3 pracowników oraz 2 osoby zatrudnione na podstawie umowy cywilnoprawnej (zlecenia). K. M. od dnia 01 maja 2002r. jest zatrudniona jako księgowa z wynagrodzeniem 7000 zł brutto miesięcznie (15-16 lat stażu pracy w firmie płatnika).

R. S., żona odwołującego prowadzi własną działalność gospodarczą.

W 2012r. P. S. wykazał dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 60072,49 zł. R. S., żona płatnika, w 2012r. wykazała dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 23406,50 zł. W 2013r. P. S. wykazał dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 41256,05 zł. R. S. w 2013r. wykazała dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 18650,53 zł.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Zgodnie z art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., nr 1442) obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Zgodnie natomiast z art. 46 ust. 1 według stanu na dzień wydania zaskarżonej decyzji, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

W ocenie Sądu Okręgowego kwota podstaw składek na ubezpieczenia społeczne bezpośrednio poprzedzająca okres zasiłku chorobowego zainteresowanej była zawyżona. Sąd ten uznał za zasadne ustalenie przez pozwanego podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanej z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek w okresie spornym na kwotę odpowiadającą wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w okresie spornym.

Zdaniem Sądu I instancji wszystkie zebrane w sprawie dowody wskazują, że zainteresowana faktycznie wykonywała pracę w ramach stosunku pracowniczego na rzecz płatnika, lecz ze względu na brak doświadczenia zawodowego na stanowisku księgowej, przyznanie jej wynagrodzenia w kwocie 8000 zł brutto doprowadziło do bezpodstawnego zawyżenia podstawy wymiaru składek w okresie bezpośrednio poprzedzającym uzyskanie zasiłku chorobowego. W ocenie Sądu Okręgowego skutkuje to naruszeniem zasad współzycia społecznego. Zasadami na które wskazuje Sąd jest lojalność i uczciwość wobec innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych, jak również zasada równość wszystkich ubezpieczonych w jej aspekcie aksjologicznych.

Podniesiono, że wszyscy ubezpieczeni ponoszą koszty uczestnictwa w systemie ubezpieczeń społecznych, które powinny być adekwatne do stopnia ryzyka podlegającego ochronie w tym systemie, a w konsekwencji do wysokości uzyskiwanych świadczeń z tego systemu. Ustalenie podstaw wymiaru składek w okresie bezpośrednio poprzedzającym ziszczenie się ryzyka ubezpieczeniowego w wysokości nadmiernej, w szczególności nie odpowiadającej wymiarowi rzeczywistego czasu pracy ubezpieczonej, powoduje, że może ona kosztem innych uczestników systemu uzyskać świadczenie zawyżone. Takie zachowanie nie może spotkać się z akceptacją Sądu, ponieważ nie jest to zachowanie uczciwe i lojalne wobec innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych, jak również w sposób ewidentny nie gwarantuje równego traktowania uczestników tego systemu. Sąd I instancji wskazał również, że P. S. sam uzyskiwał znacznie mniejszy dochód miesięcznie od pensji wyznaczonej dla M. S..

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

- 1) naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie zeznań odwołującego, dokumentu w postaci: protokołu kontroli z dnia 29.09.2003r., protokołu kontroli z dnia 10.03.2006r. oraz protokołu kontroli z dnia 6.08.2013r.;
- 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez:
 - błędne przyjęcie, że M. S. nie posiada odpowiednich kwalifikacji oraz doświadczenia zawodowego w zakresie pracy na stanowisku księgowej;
 - błędne ustalenie, że odwołujący, z naruszeniem zasad współzycia społecznego, zawyżył podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wobec M. S. w okresie bezpośrednio poprzedzającym okres zasiłku chorobowego zainteresowanej, celem uzyskania przez M. S. świadczeń w zawyżonej wysokości, kosztem innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych;

- błędne przyjęcie, że R. S. podczas nieobecności w pracy M. S. zajmowała się jedynie przyjmowaniem i wysyłaniem poczty;

- błędne przyjęcie, że przed zatrudnieniem M. S. nikt uprzednio nie wykonywał powierzonych jej obowiązków;

1) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 58 § 1 i 2 k.c. poprzez zastosowanie w okolicznościach faktycznych sprawy i błędne ustalenie, że określone w umowie o pracę zawartej przez odwołującego z M. S. wynagrodzenie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a tym samym nieważne, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 78 § 1 k.p. poprzez niezastosowanie w okolicznościach faktycznych sprawy i błędne przyjęcie, że określone w umowne o pracę zawartej przez odwołującego z M. S. wynagrodzenie nie odpowiada rodzajowi wykonywanej przez zainteresowaną pracy oraz posiadanym przez nią kwalifikacjom, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18^(3A) k.p. w zw. z art. 18^(3C) k.p. poprzez niezastosowanie w okolicznościach faktycznych sprawy oraz błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że odwołujący nie jest zobowiązany do przestrzegania zasady równego traktowania pracowników w zatrudnieniu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając na uwadze powyższe, odwołujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania oraz uchylenie przedmiotowej decyzji lub przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji podzielił stanowisko organu rentowego i stwierdził, że uzgodnione przez strony wynagrodzenie w spornym okresie było zawyżone, nieadekwatne i nieekwiwalentne do rodzaju, jakości i ilości świadczonej pracy, przez co umowa o pracę, w zakresie postanowień dotyczących wynagrodzenia M. S., naruszały zasady współżycia społecznego, a zatem były nieważne z mocy samego prawa (art. 58 § 2 k.c.). Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy zasadnie dokonał obniżenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia w stosunku do jej wysokości, wynikającej z przedmiotowej umowy o pracę.

Na wstępie wskazać należy, że postępowanie apelacyjne, jakkolwiek jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednakże zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego. Oznacza to, że Sąd odwoławczy ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. Podkreślić też należy, że Sąd ten nie może poprzestać jedynie na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych. Merytoryczny bowiem charakter orzekania Sądu II instancji polega na tym, że ma on obowiązek poczynić własne ustalenia i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego, a więc dokonać subsumcji. Z tego też względu Sąd ten może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie stwierdzone w postępowaniu apelacyjnym naruszenia prawa materialnego popełnione przez Sąd I instancji i to niezależnie od tego, czy zostały one podniesione w apelacji, jeśli tylko mieszczą się w granicach zaskarżenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000r., III CKN 812/98). Ponadto Sąd II instancji orzeka nie tylko na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji, ale także w postępowaniu apelacyjnym. Sąd też istnieje możliwość uzupełnienia postępowania dowodowego, o ile strony złożą stosowne twierdzenia faktyczne i wnioski dowodowe dopuszczalne w świetle art. 381 k.p.c. Sąd odwoławczy może także na podstawie art. 232 zd. 2 w

zw. z art. 391 § 1 k.p.c. dopuścić z urzędu dowód niewskazany przez stronę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015r., I PZ 28/14).

Z uwagi na zarzuty apelacji, kwestionujące ustalony stan faktyczny, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 382 k.p.c. uzupełnił postępowanie dowodowe i przeprowadził dowód z przesłuchania odwołującego oraz zainteresowanej M. S. na okoliczność charakteru prac, warunków zatrudnienia i wynagradzania zainteresowanej.

M. S. zeznała, że ukończyła technikum ekonomiczne w zakresie rachunkowości. Pracowała już w księgowości w czasie studiów, później pracowała na umowę o pracę w N., a następnie w K.. M. S. wskazała, że w momencie podjęcia zatrudnienia u odwołującego w charakterze księgowej, miała już 6 letni staż pracy na stanowisku księgowej. Zeznała, że zajmowała się obsługą ok. 20 firm, która polegała na tym, że firma dostarczała do biura dokumenty vatowskie, zainteresowana je księgowała, wypełniała wnioski kredytowe, leasingowe, księgowała listy płac, ZUS. Kiedy M. S. znajdowała się na urlopie macierzyńskim, jej obowiązki przejął podmiot zewnętrzny.

Odwołujący zeznał, że zatrudnił córkę ze względu na charakter firmy, którą prowadzi. Poprzednia księgowa pracowała u niego od 1998r., w 2000r. – 2001r. ukończyła liceum ekonomiczne, od 2002r. została zatrudniona w charakterze księgowej za wynagrodzeniem 7.000 zł. W okresie, w którym zainteresowana była na zwolnieniu jej obowiązki zostały częściowo powierzone jego żonie oraz firmie zewnętrznej z G. o nawie M. i z tego tytułu odwołujący ponosił koszty w kwocie ok. 15.000 zł. Zakres obowiązków zainteresowanej w stosunku do zakresu obowiązków K. M. został rozszerzony z uwagi na zmiany przepisów podatkowych oraz ze względu na zawarcie umów z nowymi podmiotami. Odwołujący zeznał, że nie miał problemów z płatnościami wynagrodzeń dla pracowników.

Sąd Apelacyjny obdarzył wiarą zeznania odwołującego oraz zainteresowanej. Zeznania te są zgodne, pozbawione sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają. Ponadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego, znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym dokumentacji przedstawionej przez odwołującego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie naruszył art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że wynagrodzenie M. S. wynikające z umowy o pracę w kwocie 8.000 zł brutto zostało rażąco zawyżone, bowiem odwołująca nie miała doświadczenia zawodowego pozwalającego na wykonywanie pracy księgowej, a w konsekwencji naruszenie przepisów prawa materialnego art. 58 § 1 i 2 k.c. poprzez przyjęcie, że zawarcie umowy o pracę z zainteresowaną miało na celu obejście prawa, a umowa w zakresie wynagrodzenia 8.000 zł brutto jest nieważna jako niezgodna z zasadami współżycia społecznego.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, iż ocena wysokości wynagrodzenia uzgodnionego przez strony stosunku pracy na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych ma istotne znaczenie z uwagi na okoliczność, że ustalenie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy – zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2, art. 86 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - następuje w oparciu o przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty itp. Umowa o pracę wywołuje zatem nie tylko skutki bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, kształtując stosunek ubezpieczenia społecznego, w tym wysokość składki, co w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń.

Oznacza to, że ocena postanowień umownych może i powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych, a więc nie tylko z punktu widzenia interesu pracownika (ubezpieczonego), ale także interesu publicznego. Tym samym Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało

ono wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.).

Jednoznacznie zatem należy stwierdzić, że co prawda z punktu widzenia art. 18 § 1 k.p. i 22 § 1 k.p. nie ma przeszkód do umówienia się przez strony na wynagrodzenie wyższe od najniższego wynagrodzenia za pracę, jednakże ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne jako dokonane z naruszeniem zasad współzycia społecznego, polegającym na świadomym osiąganiu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu - art. 58 § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005r. sygn. akt III UK 89/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005r., II UK 16/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009r., III UK 7/09).

Należy zwrócić uwagę, iż sprzeczny z zasadami współzycia społecznego może być niegodziwy cel umowy o pracę, polegający na ustaleniu nadmiernej wysokości wynagrodzenia (rażąco wygórowanego), aby otrzymywać zawyżone świadczenia z ubezpieczeń społecznych kosztem innych ubezpieczonych. Zgodnie bowiem z art. 58 § 2 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, wyrażająca się m.in. poprzez ustanowienie rażąco wygórowanego, a zatem niegodziwego wynagrodzenia. Jednym z najistotniejszych kryterium godziwości (sprawiedliwości) wynagrodzenia za pracę, jest ekwiwalentność wynagrodzenia wobec pracy danego rodzaju, przy uwzględnieniu kwalifikacji wymaganych do jej wykonywania, jak też ilości i jakości świadczonej pracy (art. 78 k.p.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny uznał, że błędne jest stanowisko Sądu I instancji, iż wynagrodzenie zainteresowanej wskazane w umowie o pracę w kwocie 8.000 zł było wygórowane, a tym samym nie było adekwatne do jej wykształcenia i doświadczenia zawodowego. W konsekwencji - zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do przyjęcia, że ustalenie wynagrodzenia odwołującej w umowie o pracę w wysokości 8.000 zł brutto miesięcznie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego jako niegodziwe, a tym samym umowa o pracę w tej części jest nieważna (art. 58 § 2 k.c.).

Należy zwrócić uwagę, iż bezsporne jest to, że M. S. wykonywała pracę w ramach umowy o pracę na rzecz odwołującego. Sąd Okręgowy ustalił bowiem, że odwołująca wykonywała pracę w ramach stosunku pracowniczego na rzecz płatnika składek (k. 123). Jak wynika z ustalonego w sprawie, bezspornego stanu faktycznego - praca zainteresowanej polegała zresztą na wykonywaniu obowiązków księgowych, w tym sporządzaniu i rozliczaniu płac, dekretacji dokumentów księgowych, przyjmowaniu dokumentów od klientów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego błędny był wniosek Sądu I instancji, że M. S. nie miała doświadczenia zawodowego odpowiedniego do stanowiska księgowej. Trafny jest w tym zakresie zarzut apelującego, że zainteresowana zdobyła doświadczenie zawodowe wymagane na zajmowanym przez nią stanowisku, w tym była zatrudniona w firmie (...) oraz w Przedsiębiorstwie (...), a do jej obowiązków należało wówczas m.in. księgowanie faktur, przygotowywanie przelewów bankowych. Zainteresowana była również zatrudniona w firmie (...), która prowadzi działalność gospodarczą o profilu zbliżonym do działalności gospodarczej odwołującego. Wbrew zatem odmiennemu stanowisku Sądu Okręgowego, zainteresowana w chwili podjęcia zatrudnienia u płatnika składek posiadała doświadczenie zawodowe niezbędne do wykonywania pracy na stanowisku księgowej.

Dodać również należy, że wynagrodzenie zainteresowanej nie odbiegało od wynagrodzenia K. M. - pracownicy zatrudnionej u płatnika składek (ok. 7.000 zł brutto). Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zainteresowana przejęła obowiązki wykonywane uprzednio przez K. M. oraz wykonywała dodatkowe czynności, które usankcjonowane zostały nowelizacją przepisów podatkowych. Nie znajduje zatem uzasadnienia stanowisko Sądu Okręgowego wskazujące, że istniała dysproporcja między wysokością wynagrodzenia przyznanego zainteresowanej a wysokością wynagrodzenia K. M., która posiadała wieloletnie doświadczenie na stanowisku księgowej. Uszło także uwadze Sądu I instancji, że na czas nieobecności M. S., odwołujący powierzył jej obowiązki pracownicze firmie zewnętrznej, której miesięczny koszt wynosił ok. 15.000 zł. W konsekwencji nie sposób przyjąć, że wynagrodzenie zainteresowanej było rażąco zawyżone, jeżeli koszt firmy realizującej usługi księgowe był niemalże dwukrotnie wyższy.

W ocenie Sądu odwoławczego, za przychyleniem się do stanowiska apelacji dodatkowo świadczy również bardzo dobra kondycja finansowa firmy prowadzonej przez odwołującego. Płatnik składek zatrudniał 3 pracowników, nie miał problemów z terminową płatnością wynagrodzeń, a w okresie, w którym pracę podjęła zainteresowana apelujący pozyskał nowych klientów.

Konkludując, charakteryzujące omawiany przypadek okoliczności faktyczne – nie dają podstaw do uznania, że wynagrodzenie zainteresowanej było zawyżone i jako niegodziwe ustalone w wysokości naruszającej zasady współzycia społecznego (art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), a tym samym nie było podstaw do obniżenia jej podstawy wymiaru składek do wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne M. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika Zakład Usług (...) w R. wynosi 8.000 zł miesięcznie poczynając od 21 marca 2013r.

O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zasądzona kwota stanowi sumę kosztów zastępstwa procesowego w I i II instancji oraz opłatę od apelacji poniesioną przez odwołującego stosownie do art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Ewa Cyran	SSA Izabela Halik
-------------------------------------	---------------	-------------------